

Edebiyat Evinin Afrika Macerası 15

– Nuri Baş · 19 Aralık 2024

Safarımız bitti artık gemimize gitmek için araçlarla yola çıktık.

İki üç saatlık bir yolculuktan sonra bizim bindiğimiz ve arkamızdaki aracın lastiği patladı.

Lastiği değiştirmek için bir süre oyalanmak zorunda kaldık.

Patlak lastikler değiştirildi. Yola devam ettik ama asıl büyük konvoy bizden epeyce uzaklaştığı için bu sefer de yolu kaybettik.

Yolu bulabilmek için epeyce bir uğraştan sonra artık araçların da gidemeyeceği bir yolun sapağında durmak zorunda kaldık. Zaten araçlar gitse bile ne olacaktı ki araçlarda benzin de kalmamıştı.

Araçlardan indik Ne yapacağımızı, nereye gideceğimizi bilemiyorduk.

Topu topu hepimiz oniki kişiydik.

Yolcuların diğerleri gitmişler. Biz ise konvoyu yitirmiştik.

Bizim arabada Ben, Şampiyon, Sami hoca, Fikret üstat, Halit üstad, Ali Gorgan

Diğer araba da ise Fatma Hanım Meryem hanım, Mücella hanım, İpçi Erdoğan, Harun hoca ve İshak hoca vardı.

Sami hoca:

-Güneşin yönüne bakarsak bizim şu istikamete gitmemiz gerekiyor. Devamlı doğuya doğru gidersek denize çıkma ihtimalimiz var. Mutlaka önümüze bir meskun mahal çıkacaktır.

Bir saat kadar daha yürüdük. Manzara gittikçe vahşileşiyordu.

Tamamen kaybolmuştuk artık.

Telefonlarımız çekmiyordu. Geliş yönümüzü tahmin edemiyorduk.

Şampiyon önümüze düşmüş Sami üstadın dediği yöne doğru yürüyorduk.

Artık yavaş yavaş hava da kararmaya başlamıştı.

Fikret Üstad:

-Gece karanlığında artık yürüyemeyiz. Kendimize sığınacak emniyetli bir yer bulmalıyız.

İpçi Erdoğan sert bir sesle,

-Bul demesi kolay. Nereden bulalım? Sen bul da görelim.

-Kızma be üstad onu demek istemedim. Şöyle ağaçların sık olduğu bir bölge bulalım. Bir de ateş yakalım. Hem karanlıktan kurtulmuş hem de vahşi hayvanlardan kendimizi korumuş oluruz.

Ali Organ “güzel fikir “dedi.

Hep beraber emniyetli bir yer aramaya başladık.
Nihayet yabani ağaçlarla çevrili emniyetli bir yer bulduk.
Her taraf ağaçlarla çevrili , nispeten emniyetli bir yerd.

Fikret üstad “ Arkadaşlar burası iyi. Hava birden bire kararıyor. Artık geceyi burda geçireceğiz.

-Hemen bir ateş yakmamız ve sabaha kadar söndürmememiz gerekiyor. Ali kardeş, Harun Hocam. Siz benimle gelin “ dedi Şampiyon.
Bizler de yardım ettik. Kısa zaman içinde kocaman bir ateş yaktık.
Ateşin etrafında toplandık.
Her kafadan bir ses geliyordu.

-Arkadaş ne yapacağız şimdi?
dedi Mücella Hanım.

-Eyvah çoluk çocuğu görmeden buralarda kalmak varmış kaderde “dedi Fatma bacı.

Meryem hanımın ağzını bıçak açmıyordu zaten.
Sami hoca,

-Arkadaşlar kendimizi yitirmeyelim. Madem ki yaşıyoruz yaşam şartlarını yerine getirmeliyiz. Çıkmayan candan Ümit kesilmez. Gemiye dönen arkadaşlarımız bizim yokluğumuzu farkedilecek mutlaka bir şeyler yapacaklardır.

İpçi Erdoğan sert bir biçimde ,

-Bizim nerde olduğumuzu nasıl bilsinler Sami hoca?Bu koskoca ormanda adam mı bulunur hiç ?diye çıkıştı.

İyice de acıkmıştık.
Açlık bir taraftan yorgunluk ve üzüntü bir taraftan, ümitsizlik bir taraftan herkes bitap düşmüştü.

Şampiyonun sesi duyuldu.

-Arkadaşlar sabah ola hayır ola.

Hele biraz kestirelim. Harun Hocam araçlardan silahları almış mıydın?

-Evet aldım. Üç tane tüfeğimiz var. Ayrıca beş Avcı bıçağımız iki de avcı baltamız var.

Tüfeklerden birini Şampiyon birini Ali Gorgan diğerini de Halit üstad aldı.

Diğer bıçak ve baltalar da dağıtıldı. Şimdi herkes az da olsa silahlanmıştı.

-Tamam ne olur ne olmaz diye sırayla iki kişi ikişer saat nöbet tutacağız. İlk nöbeti Harun hoca ile ben tutacağım.

Sonra da Nuri hoca ile Ali Gorgan. Daha sonra da sırasıyla

Diye talimat verdi.

Ateşin başına iki öbek oluşturduk. Erkekler bir tarafa bayanlar diğer tarafa devrildik. Kimsede uyku yok aksine ne olacağız endişesi hakimdi.

Sabah güneş ışıklarıyla beraber uyandık.

Birden Harun hoca ,

-Bakın bakın diye bağırdı.

Sağ tarafımızda bir antilop sürüsü gördük. Harun hoca nişan alıp tüfeği ateşlemesiyle birlikte birini vurdu.

Hemen koşup getirdik. Yüzerek etini ateşte pişirdik.

Böylece ilk ihtiyacımız olan açlığı gidermiş olduk. Kalan etleri önceden araçlardan aldığımız eşyaların arasında bulunan poşetlere doldurduk. Bunları açtığımızda yiyecektik.

Yine Sami hocanın sesi duyuldu.

-Arkadaşlar, dediğim gibi hep doğruya doğru yürüyelim. Birbirimizden ayrılmayalım.

İnşaallah meskun bir mahalle varırız.

İyice yoruluncaya kadar balta girmemiş ormanın içerisinde yürüdük.

Yol ve iz bulması çok güçtü. Şampiyon önde elinde baltayla yürüyor herhangi bir tehlikeye karşı gözünü dört açıyordu. Yol vermeyen sert otsu bitkileri ve ağaç dallarını baltasıyla kesip temizliyordu. Gerçi hepimiz de öyleydik.

Saatlarca yürüdük ormanda. Sadece bir gökyüzü görünüyordu. En küçük farklı bir sese bile kulak

kesiliyorduk.

Yavaş yavaş ağaçlar seyrekleşmeye başladı. Artık en azından gittiğimiz yeri görebiliyorduk.

Mücella hanım

-Ayyyyyy bittim öldüm. Artık bir adım dahi atamam. Dedi.

Fatma ve Meryem hanımlar da

-Al bizden de o kadar dediler.

Fikret üstad ve Sami hoca da

-Bizler de çok yorulduk. Biraz mola verelim Şampiyon

deyince ister istemez mola vermek zorunda kaldık.

Yanımızda taşıdığımız etlerden kalanlarını yiyerek açlığımızı giderdik.

Hemen yanımızdan bir dere akıyordu. Su ihtiyacımızı da oradan karşıladık.

Artık iyice dinlenmiştik.

Tekrar yürümeye başladık. Yine hafif ağaçlıklı bir bölgeye gelmiştik. Birden etrafınızın yarı çıplak vahşiler tarafından sarıldığını gördük. Her taraftan etrafımızı sardılar.

Yüz kişiye yakındılar. Ellerinde oklar yaylar ve baltaya, mızrağa benzer silahlar vardı. Birden bire gafil bulunmuş balık gibi oltaya düşmüştük.

Ellerine esir düşmüştük.

Hepimizin ellerini bağlayarak bizi hiç bilmediğimiz ormanın içinde bir yerlere doğru götürmeye başladılar.

Nuri Baş.....Devam edecek